

Pigen, der ønskede sig en pude fyldt med dun

Der var engang en lille fattig pige.

Hun boede hos sin mor og far i et ganske lille hus langt ude på landet. Moren og faren havde altid ønsket sig en dejlig lille pige, og en dag fik de lov at få hende. Pigen, som var så skøn og fager, kaldte de MO.

Faren og moren måtte arbejde hårdt for hver dag at få mad på bordet. Faren var smed, en stor stærk mand, som kunne passe godt på MO og moren. Han arbejdede for andre mennesker, med at lave jern, det gør smede. Han var meget vellidt og fik godt arbejde her og der ude i verden.

Moren og MO samlede bær i naturen og dyrkede grøntsagerne i det lille stykke jord, der var deres. Holdt huset pænt og rent, gjorde de også.

Alle dage må der spises for at leve, dog var der dage, hvor de ingen mad fik og måtte gå sultne i deres seng. De havde nemlig kun en seng uden dyner og puder. Den deltes de om. Tit havde de ondt i hovedet og kroppen efter søvnen.

MO var en glad og tilfreds lille pige, som skabte glæde i familien. MO og moren talte meget sammen, medens de arbejdede. Moren fortalte historier og lærte MO mange sange.

MEN.....MO havde et stort ønske. Hun ønskede sig en pude fyldt med dun. En pude med dun, hun kunne dele med sin far og mor i den hårde seng.

Dun er alle de små fjer, som sidder helt inde ved fuglens hud.
De fjer, som varmer fuglen.

MO fortalte moren, hvad hun ønskede sig.

Moren vred sine hænder og græd og sagde: "Hvor gerne jeg ville opfylde dit ønske, kan jeg ikke. Vi har ikke penge til sådan en vidunderlig pude."

MO græd af skuffelse over ikke, at kunne få en pude fyldt med dun. Hun savnede sådan en pude, ville putte i den, ville varme sig ved den og dele den med moren og faren. Så ingen skulle få ondt i kroppen af at ligge i den hårde seng.

MO blev ved at ønske sig puden, som hun ville dele med sin far og mor. Moren, som jo var en klog arbejdsom mor, fik den lyse ide at fortælle MO en historie om den dejligste pude.

Moderen fortalte:

"Den bedste pude du kan skaffe dig, er den du selv har samlet.
Den varmer mere, den er endnu bedre at putte i.
Den holder evigt lige til det sidste.
Og så er den så god at dele med andre."

Jamen, hvordan samler jeg til en pude, ville MO vide. Moderen svarede: "Du går ud i verden og hver gang du finder et dun, samler du det op, gemmer det på dit bryst. Til sidst har du dun nok til den dejligste pude."

Det svarede moren. Årene og dagene går.

MO var blevet større, så nu ville hun ud i verden for at samle dun til den dejligste pude. Først går hun langt, langt bort, der havde hun aldrig før været.

Alt var nyt og spændende. Fuldt af glæde og fortrøstning går MO videre, fuldt opsat på at finde flere dun.

I udkanten af skoven kom hun til en vidunderlig hede. Midt på heden stod det største træ. Træet havde ingen blade, det var nemlig dødt.

Et dødt træ kan stå i mange år og være smukt på sin måde.

I træet sad en voldsom stor fugl, den havde et krumt gult næb og nogle små stikkende øjne. Når den bredte vingerne ud rakte de flere favne, så store var de. Det var nok, for at kunne flyve så højt i luften, at vingerne måtte være så store.

Den så næsten vred og ond ud. MO lagde armene over brystet og beskyttede sig selv, hun var blevet lidt bange. Den så så vred ud.

Det var en ørn, en Kongeørn, den største af alle ørne. Det fortæltes også, den var den klogeste ørn.

En kongeørn.

Kongeørnen stirrede på hende, den blev ved at stirre, som ville den spidde hende med sine øjne. Den plirrede med dem, drejede og vendte hovedet for bedre at studere hende.

Den så nemlig med kun med et øje af gangen. Sådan er det med de fleste fugle.

Til sidst spurgte Kongeørnen: "Hvad er du for en? Hvad laver du her?"

"

"Jeg er MO, og jeg er gået ud for at samle dun til en pude. Har du nogle dun jeg må få?"

"Ork, ja jeg har masser af dun, men du tror da vel ikke, jeg vil af med dem. De varmer mig og jeg kan ikke undvære et eneste."

MO tænkte, at nu måtte hun være snedig. Det kunne jo være, ørnen og hun kunne gøre en byttehandel.

Hun sagde: "Hvad er du mon allerbedst til i hele verden, du kongeørn?"

"Jeg er allerbedst til at se langt, se så langt, længere end øjet rækker. Hvorfor vil du vide det?"

MO svarede: "Hvis jeg nu kan se længere end dig, må jeg så få et af dine dun?"

"Se, længere end mig, du er da ikke rigtig klog, ingen kan det. Ingen ser længere end jeg i verden."

Tænk, det svarede Kongeørnen.

"Det må komme an på en prøve. Hvis nu jeg kravler højt op i træet til dig, så kan vi finde ud af, hvem af os, som kan se længst. Vil du være med til det?" spurgte MO.

"Ja, ja", sagde Kongeørnen, "det kan vi godt." Fuldstændig sikker på, at det var den, som kunne se længst.

MO kravlede højt op i træet. Satte sig ved siden af ørnen og skuede ud i verden.

Næh, dog, som verden var blevet stor, vid og bred, når man så den fra det største træ.

"Hvad kan du så se længst væk?" spurgte ørnen.

"Jeg ser en stor sø, langt væk". svarede MO. "Den er fyldt med fisk, som danser og har det dejligt. De smiler og er glade, det må være en god sø at være i."

"Hva` kan du se fiskene? " Ørnen var noget forbavset.

Den fløj tit over søen, hvor den fangede en fisk og spiste dem. Det gjorde ørne for at leve.

Fangede fisk.

"Hvad er der så bag ved søen, du MO??"

"Bagved er søen er en flod, den løber og snor sig, helt ud til havet, jeg kan se den hele vejen. Ved havet ender den og blander sig med havet. Lige ved havets kant ser jeg et bål, det lyser og er så levende."

"Hvad for noget! sagde ørnen helt vredt, der er da intet bål ved havet. Det er noget sludder, du fortæller." MO svarede: "Bålet ser jeg tydeligt lige til højre, hvor floden blander sig med havet. Kan du ikke se det da, ser jeg længere end dig? Du, Kongeørn."

Nu blev ørnen for alvor vred, den skældte MO ud for at lyve og for at bilde sig noget ind.

MO sagde til ørnen: "Ja, du sure ørn, så flyv da tættere på, så du bedre kan se bålet. Jeg venter på dig her."

Ørnen skumlede og spyttede, men så ingen anden udvej end at flyve over søen langs med floden helt ud til havet.

Ved havet var Kongeørnen lige ved at få brændt sine vinger over bålet, den havde ikke set det.

Den rasede og var så vred og sur, der var et bål, et ganske lille et, men det var der.

Først får ørnen lyst til at lyve for MO, og holde fast i sit. Den kunne sige, at der intet bål var. Det måtte være hende, som ikke så godt nok, kunne den sige.

Dog var der inde i Kongeørne, en stolthed, som gjorde, at de ikke kunne lyve.

Med tungt hjerte vendte ørnen tilbage til MO i træet, satte sig tungt og tav. Den sagde ikke noget i lang tid. Den havde fået noget at tænke over.

MO spurgte: "Så du så bålet, du stolte ørn?" Kongeørnen bøjede hovedet og kunne næsten ikke tale, og

den svarede lavt: "Ja, MO, jeg så bålet. Du havde ret, der er et bål. Jeg er dog så ærgerlig over, at du

kunne se bålet og ikke jeg. Må jeg lige sidde lidt sammen med dig og vænne mig til tanken. Er det i

orden?"

De sad sammen én dag, de sad sammen to dage og den tredje dag, så sagde ørnen:

"Nu må du få et af mine dun. Et Konge ørne dun, det er meget sjældne, det varmer godt i puden."

Den plukkede et dun ud af sin hud og gav til MO.

Ørnen plukkede endnu et dun af sin hud og gav det til MO.

"Du skal have endnu et dun, fordi du lod mig vænne mig til tanken om, at jeg ikke er den bedste til at se langt. Tak for det, du søde MO. Vi ses en anden gang, ikke? Jeg vil tænke på dig."

MO kravlede ned fra træet og fortsatte sin vandring og søgen efter dun. Råbte til ørnen i træet: "Farvel og tak skal du have, du gode ørn."

Om aftenen var hun meget træt i sine ben. Fandt et dejligt sted i kanten af skoven. Hun vidste, at der kom morgensolen. Lysningen var fyldt med bregner, som hun puttede sig i.

Nu har jeg starten til en lille pude fyldt med dun, tænkte MO. Men jeg mangler flere.

Hun går videre i sin søgen, går langt over dal og bakker.

Hun kom forbi en høj stejl klippe. Det var en mærkelig klippe, den var mørk med hvide prikker på. Hun tænkte, det var dog en mærkelig klippe, jeg har aldrig set en klippe med hvide prikker. Hvad mon det er for èn?

Da hun nærmede sig klippen og kravlede op på den, for at se de hvide prikker tættere på, blev hun meget forbavset.

De hvide prikker var fugle, de boede på nogle små hylder på klippen. Det var edderfugle.

De fløj over og sejlede på havet.

Hun kravlede højere op og så pludselig en edderfugl lige ind i øjnene.

Den så på hende og spurgte:

"Hvem er du dog og hvad vil du her højt oppe? Sådan nogle som dig plejer, da ikke at komme her forbi. Vi har det bedst med kun os selv."

MO svarede: "Jeg er MO og jeg samler dun til en pude fyldt med dun."

"NÅHH, er det det du bruger din tid på? " sagde edderfuglen.

"Kan jeg ikke gøre noget for dig, måske jeg så må få et dun fra dig?" sagde MO.

"Gøre noget og gøre noget, jeg ved snart ikke. Vi plejer jo at passe os selv og behøver ikke hjælp," svarede edderfuglen. Den sad lidt og så ud over havet, tænkte på om der var noget MO kunne gøre for den.

JO, JO, sagde den: "Jeg har længe sådan haft kløe på ryggen og kan ikke selv nå der om. Du kunne klø mig på ryggen, det ville være dejligt."

Det vil jeg da gerne gøre for dig, siger MO. Hun løftede hånden og kløede edderfuglen på ryggen. Hun kløede ganske blidt med sine gode fingre.

Hun kløede og kløede, edderfuglen blev helt lykkelig. ÅHHH, hvor var det dog dejligt, at blive kløet på ryggen. Den vidste ikke, det kunne være så dejligt at modtage hjælp til at blive kløet på ryggen. Selv edderfugle, som havde nok i sig selv, får behov for ind imellem at blive kløet på ryggen.

MO hun kløede og aede edderfuglen på ryggen. Så faldt der dun fra fuglen. MO blev helt forskrækket. Troede hun havde gjort den skade. Edderfuglen lo og rystede sig og derved falder endnu flere dun fra den.

"Alle de dun der falder, må du få, MO", sagde fuglen. "De alle er til dig."

MO samlede dunene sammen og gemte dem på brystet.

Hvad MO ikke vidste, var at edderdun var det fineste, det letteste og det dun, som alle gerne ville eje. Til deres egen pude.

Hun var så glad, nu havde hun snart nok til en pude fyldt med dun. Hun sagde farvel til edderfuglen, som havde det meget bedre nu. Det kløede ikke længere på dens ryg.

En aften flere dage senere, hvilede hun sine trætte ben under et træ, i træet over hendes hoved sad en fugl og sang så smukt. MO havde aldrig hørt noget så kønt. Hun dristede sig til at spørge fuglen om, den måske havde et dun, den ville undvære.

"Undvære og undvære", siger fuglen, "jeg bruger jo dem alle selv. Hvad skal du med et dun?"

MO fortalte om sit ønske om en pude fyldt med dun. Fuglen var en gærdesmutte. En ganske lille fugl med en hale, der stritter lige op i luften, den så kæk ud. Den var landets næstmindste fugl.

Men det allerbedste ved gærdesmutteren var, at dens sang var den skønneste sang, der kunne høres i ørene.

Gærdesmutteren tænkte lidt over, om den kunne undvære et dun.

Den svarede: "Nåh, ja, ja, men først må du gøre noget for mig. Når du kan synge lige så smukt som mig, så får du et dun."

MO var god til at synge, og begyndte sangen, moderen havde lært hende, men fuglen var ikke tilfreds.

En gang til, kommanderede fuglen. MO og sang igen, igen, mange sange sang hun, men fuglen var ikke tilfreds.

"ÅRHHH, det lyder ikke så smukt som mig", siger fuglen. "Jeg synger bedst og du får intet dun."

ÅH, MO var ved at miste lysten til en pude med dun. Var det virkelig så svært. Hun blev så træt af fuglen, som forlangte og forlangte. Men hun blev også så stædig og stærk, at hun får kræfter til at synge højere, klarere og mere skønt end fuglen.

Da tav fuglen, den var lige ved at falde ned af den gren den sad på.

Den sad der og var tavs. Vente sit hoved på sned til den ene side og vendte sit hoved på sned til den anden side, og endnu en gang til den ene side, medens den tankefuldt så på MO.

Så sagde den: "Den sang var skønnere end min. Selvom jeg ikke bryder mig om det, giver jeg dig et dun. Og fordi sangen var så vidunderlig skøn, meget bedre end min sang, så får du et trylle dun. Det er et af de hemmelige, som der ikke er så mange af. Det skal du have for at have gjort dig umage og glædet mig med din sang. Hver gang du synger den skønne sang, du sang for mig, bliver antallet af dun fordoblet. Hver gang du har et dun, bliver de med sangen til 2. Og sådan bliver det ved."

MO takkede fuglen mange gange, hun var så glad, nu havde hun flere dun til sin pude. til sin pude. Fuglen trak et lille uanseeligt dun ud af sin hud, gav det til MO. Hun gemte det ved sit bryst og passede meget på, der ikke skete noget med det. Det var en skat.

Fuld af glæde og fortrøstning går MO videre, fuldt opsat på at finde flere dun.

MO går videre på sin færd.

Hun fandt en dejlig lysning i skoven, hvor hun får sig en god nats søvn. Hun sang sig selv i søvn med den skønne sang, og dunene blev til flere og flere. Hun kunne mærke, de fyldte på brystet.

Næste morgen da MO åbnede sine øjne efter søvnen, så hun en rotte lige ind i øjnene. Den sad stille og så på hende. Rotten smilede til hende, men MO blev så skrækkelig bange, hun sprang op på rystende knæ.

Rotten var et fælt dyr, så ulækker.

Rotten smilede og spurgte: "Hvad er du for en? Hvad laver du her?"

MO fortalte med rystende knæ, at hun gik for at samle dun til en pude.

Efterhånden som MO fortalte, hvad hun lavede her og om, hvad hun havde oplevet på sin tur, blev hun mindre bange for rotten. Det var faktisk rigtig hyggeligt at tale med rotten. Den var slet ikke så dum.

Selvom hun havde hørt, at Rotterne jo var nogle væmmelige dyr, de spiste snavsede ting og var så luskede. De var ikke ikke til at stole på.

MO og rotten talte sammen i lang tid om dette og hint. De kunne godt lide at tale sammen. MEEEN... det var jo en rotte, et ulækkert snavset dyr. syntes MO.

Hun forstod faktisk ikke, den var så dejlig at tale med, havde altid hørt, at rotter var nogle værre nogle. De talte en dag, de talte to dage, de talte sammen i tre dage.

Så spurgte rotten: "Vil du give mig et kys, så vil jeg give dig alle de puder med dun, du kan ønske dig. Jeg har jo selv ingen dun, men pels. Så jeg har ingen dun at give dig. Når du kysser mig, så får du puder med dun. Alle dem du kan ønske dig."

MO hun gyste, kysse en rotte, Adrrrrder, det var da så ulækkert, den var jo lusket, snu og snavset.

MO sad længe og tænkte, om hun mon kunne kysse en rotte, selv hvis hun fik mange dun til sin pude.

Hun tænkte, hvis jeg nu lukkede øjnene og tror, det er en prins, jeg kysser og ikke en rotte. Så kan jeg nok. Måske kan jeg.

Det sagde hun til rotten. Rotten blev glad, den ville så gerne kysse MO. Var helt kommet til at holde af hende. Hun var så god og blid.

Rotten tog MO`s ansigt i sine hænder, hun lukkede øjnene og ventede på kysset. Let gysende. Addrerder, en rotte. MO kneb øjnene sammen og tænkte hele tiden på en prins. Men ÅHH, det var så dejligt, kysset. Hun følte sig let og opstemt i kysset. Følte det så skønt, hun svævede næsten. Glemte helt det var en rotte, hun kyssede. Da hun åbnede øjnene, så hun ikke rotten. Hun så den flotteste og skønneste prins, som findes kan. Hun sprang op, helt forskrækket. Hun siger: "Jamen dog, hvor kommer du fra, og hvad laver du her?"

"Hej, du skønne, jeg er rotten, som ved dit kys blev mig selv igen. Engang i gamle dage lyste en grim heksekone en forbandelse over mig. I mange år har jeg været rotte. Men nu er jeg blevet mig selv igen. Takket være dig. Vil du gifte dig med mig, du MO.? Jeg ønsker mig dig som kone."
"JA, det vil jeg, du er dejlig og slet ingen rotte mere". sagde MO,

De drog til prinsens slot, som lå ikke så langt borte.
Prinsen sagde: " Nu kan du få alle de puder fyldt med dun, du kan ønske dig. Hvor mange vil du have?"

MO svarede: "Jeg vil gerne have alle de puder fyldt med dun, som kan være på vores heste. For så at ride hjem til min mor og far. De har ingen puder fyldt med dun. De skal have alt, de har brug for."

Prinsen og MO rider med alle puderne og dynerne til det lille hus, hvor hendes mor og far bor. De blev så kærligt modtaget. Det var længe siden, de havde set hinanden.
Prinsen og MO bar alle dynerne fra hestene ind i det lille hus og anbragte dem i morens og farens seng. Alle var glade og taknemmelige. Nu kunne moren og faren sove trygt og blødt.
Alle dunene, som MO havde samlet blev gjort til både en pude og en dyne fyldt med dun.
Det havde prinsen penge til.
Dynen og puden varmede bedre, var bedre at putte i og holdt til evig tid.
Under den dyne og over den pude, blev en dejlig prins født.
Ham ønskede prinsen og MO sig. Det var det skønneste barn, som nogen har set. En rigtig prins. Så stærk og sund. Siden kom flere prinser og prinsesser til, født over den pude og under den dyne.
MO sang stadig sin skønne sang, men dunene blev ikke flere og flere. Det betød ikke noget for MO, nu havde hendes far, mor og prinsen puder og dyner fyldt med dun.

Moderen og faderen blev i deres lille hus, der var de glade for at være, og MO og prins og alle børnene levede lykkeligt på slottet i mange mange år.

